

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia przez Sąd prawa Unii, naruszeń prawa i naruszenia istotnych wymogów proceduralnych. Skarżąca w pełni uzasadniła złożenie w toku postępowania nowych dokumentów ze względu na pojawienie się nowych okoliczności faktycznych. Dokumenty te stanowią rozszerzenie tych, które zostały już przedłożone sekretarzowi generalnemu Parlamentu. Sądowi przysługiwało nieograniczone prawo orzekania, które zobowiązywało do uwzględnienia tych dokumentów w celu przeprowadzenia oceny wykonywania pracy przez asystenta parlamentarnego, a zatem oceny zasadności zwrotu nienależnych kwot. Poza tym niektóre z tych dowodów były w posiadaniu Parlamentu, ale nie zostały wnoszącej odwołanie ujawnione.

Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez Sąd prawa do obrony i istotnych wymogów proceduralnych. Brak przesłuchania wnoszącej odwołanie przez sekretarza generalnego oraz nieprzekazanie akt sprawy stanowią naruszenie prawa wnoszącej odwołanie do obrony, prawa do bycia wysłuchanym osobiście przed wydaniem każdej decyzji, także administracyjnej, zasad równości broni i rzetelności debaty, prawa do bezstronnego sądu oraz zakazu pozbawienia dostępu do wymiaru sprawiedliwości, wynikających z przepisów wykonawczych do statutu, Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 6 europejskiej konwencji praw człowieka i ogólnych zasad prawa. Sąd nie uwzględnił także braku uzasadnienia decyzji sekretarza generalnego.

Zarzut trzeci dotyczący naruszenia przez Sąd prawa Unii, naruszeń prawa i błędu w zakwalifikowaniu pod względem prawnym okoliczności faktycznych, przeinaczenia okoliczności faktycznych i dowodów, dyskryminacji oraz *fumus persecutionis*, a także naruszenia zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz legalności.

Zarzut czwarty dotyczący nadużycia władzy, ponieważ zaskarżony wyrok potwierdza zachowanie sekretarza generalnego Parlamentu, którego rzeczywistym motywem i ostatecznym celem było zaszkodzenie wnoszącej odwołanie i jej partii.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Förvaltningsrätten i Göteborg (Szwecja) w dniu 13 sierpnia 2018 r. – AA / Migrationsverket

(Sprawa C-526/18)

(2018/C 381/17)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Förvaltningsrätten i Göteborg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AA

Strona pozwana: Migrationsverket

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy postanowienia konwencji wykonawczej do układu z Schengen lub „kodeksu granicznego Schengen” sprzeciwiają się przepisom krajowym, takim jak § 16f ustawy nr 752 z 2016 r. o tymczasowych ograniczeniach w wydawaniu dokumentów pobytowych w Szwecji, które stanowią, iż obywatelowi państwa trzeciego znajdującemu się w tym państwie może zostać wydany dokument pobytowy w celu pobierania nauki w szkole średniej, nawet jeśli tożsamość tego cudzoziemca jest niepewna i nie jest on w stanie uwiarygodnić podawanej przez siebie tożsamości?

- 2) Jeśli zostanie stwierdzone, że w takiej sytuacji dorobek Schengen zawiera wymóg, aby tożsamość została wykazana w sposób niebudzący wątpliwości lub aby została uwiarygodniona, czy wykładni przepisów dyrektywy w sprawie powrotów⁽¹⁾ lub innego aktu prawa Unii należy dokonywać w ten sposób, że zezwalają one na odstępstwo od tego wymogu w odniesieniu do tożsamości?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz.U. L 348, s. 98).

Skarga wniesiona w dniu 27 sierpnia 2018 r. – Komisja Europejska / Rumunia

(Sprawa C-549/18)

(2018/C 381/18)

Język postępowania: rumuński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Scharf, G. von Rintelen, L. Radu Bouyon, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rumunia

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując do dnia 26 czerwca 2017 r. przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniającej rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylającej dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE⁽¹⁾, a w każdym razie nie informując o tych środkach Komisji, Rumunia uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 67 tej dyrektywy;
- nałożenie na Rumunię zgodnie z postanowieniami art. 260 ust. 3 TFUE okresowej kary pieniężnej za uchybienie obowiązkowi poinformowania o środkach transpozycji dyrektywy 2015/849/UE o dziennej stawce w wysokości 21 974,40 EUR naliczanej od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie;
- nałożenie na Rumunię zgodnie z art. 260 ust. 3 TFUE ryczału opartego na dziennej kwocie 6 016,80 EUR, pomnożonej przez liczbę dni, które upłynęły od dnia następnego po upływie terminu transpozycji ustanowionego w odnośnej dyrektywie do dnia wykonania obowiązków przez Rumunię, lub – w razie niewykonania tych obowiązków – do dnia ogłoszenia wyroku Trybunału, z zastrzeżeniem przekroczenia minimalnego ryczału w kwocie 1 887 000 EUR;
- obciążenie Rumunii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Na podstawie art. 67 dyrektywy 2015/849 TFUE państwa członkowskie miały obowiązek wprowadzić w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania dyrektywy do dnia 26 czerwca 2017 r.
2. W swojej skardze Komisja wnosi do Trybunału o nałożenie na Rumunię ryczału i okresowej kary pieniężnej na podstawie art. 260 ust. 3 TFUE.

⁽¹⁾ Dz.U. 2015, L 141, s. 73.